

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 2836/19
11.6.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Милице Милановић Траиловић, председника већа, судије Данијеле Дукић и судије Снежане Илић, чланова већа у правној ствари тужиоца „Сокој-Организација музичких аутора Србије“ из Београда, ул. Мишарска бр. 12-14, кога заступа пуномоћник Александар Порубовић, адвокат из Београда, ул. Господара Вучића бр. 180, против туженог „....“ д.о.о. ...., ул. ...., ради дуга, вредност предмета спора 28.814,40 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П 5461/18 од 13.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.6.2020. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 5461/18 од 13.03.2019. године у делу става I у делу у коме је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 18.809,40 динара на име главног дуга са законском затезном каматом и то: на износ од 6.803,40 динара почев од 28.06.2018. године, на износ од 2.401,20 динара почев од 28.06.2018. године, на износ од 2.401,20 динара почев од 28.06.2018. године, на износ од 2.401,20 динара почев од 28.06.2018. године на износ од 2.401,20 динара почев од 28.06.2018. године и на износ од 2.401,20 динара почев од 28.06.2018. године па до коначне исплате.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ ПРЕИНАЧАВА пресуда Привредног суда у Београду П 5461/18 од 13.03.2019. године у делу става I изреке у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу исплати 10.005,00 динара на име главног дуга са законском затезном каматом почев од 28.06.2018. године па до исплате као и у ставу II изреке и пресуђује:

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да тужиоцу на име главног дуга исплати износ од 10.005,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.06.2018. године па до исплате.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 11.404,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана од дана пријема преписа одлуке.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 5461/18 од 13.03.2019. године ставом I изреке укинута је решење о извршењу Привредног суда у Београду Иив бр. 4976/18 од 19.07.2018. године у целости. Ставом II изреке обавезан је тужени да плати тужиоцу износ од 28.814,40 динара са законском затезном каматом и то: на износ од 16.808,00 динара почев од 28.06.2018. године до исплате, на износ од 2.401,20 динара почев од 28.06.2018. године до исплате, на износ од 2.401,20 динара почев од 28.06.2018. године

до исплате, на износ од 2.401,20 динара почев од 28.06.2018. године до исплате и на износ од 2.401,20 динара почев од 28.06.2018. године до исплате. Ставом III изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 46.504,86 динара.

Благовременом жалбом тужени, преко пуномоћника, побија наведену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права, с тим да из жалбених навода произлази да се првостепена одлука побија у ставу II и III изреке. У складу са жалбеним наводима предлаже се другостепеном суду да се пресуда укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање, односно да се побијана пресуда преиначи тако што ће се у целости одбити тужбени захтев тужиоца и обвезати га да туженом надокнади трошкове поступка према трошковнику опредељеном на рочишту дана 13.03.2019. године укључујући и трошкове жалбеног поступка.

Одговор на жалбу није поднет.

Привредни апелациони суд испитао је правилност побијане одлуке на основу члана 386. став 3. Закона о парничном поступку па је донео одлуку као у изреци пресуде.

Првостепена пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, сагласно члану 386. став 3. истог закона.

Првостепена пресуда није ни захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку на које тужени неосновано жалбом указује. Првостепена пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не може испитати. Пресуда садржи јасне разлоге о битним чињеницама.

Према стању у списима предмета произлази: Из Записника о евиденцији и контроли корисника код кога је утврђено јавно саопштавање музичких дела, фонограма на њима забележених интерпретација бр. .... од ..... године, утврђено је да је контролор тужиоца тога дана извршио контролу у објекту – туженог у ул. ...., у .... којим је наведено да је корисник, овде тужени (уз назнаку да се преко пута налази УР „....“), те да је констатовано саопштавање јавности музичких дела, фонограма и интерпретација-механичким путем, да је површина објекта 95 м2, без терасе. Записник је потписан од стране контролора и оверен печатом тужиоца, потписан од стране запосленог код туженог АА, уз констатацију да је примерак записника остављен код туженог.

На основу рачуна бр. 32631/17 од 31.07.2017. године, бр. 47103/17 од 31.08.2017. године, бр. 63357/17 од 30.09.2017. године, бр. 77790/17 од 31.10.2017. године, бр. 98943/17 од 30.11.2017. године и бр. 112553/17 од 31.12.2017. године утврђено је да је тужилац, задужио туженог на име накнаде за јавно саопштавање музичких дела, интерпретација, фонограма у складу са Законом о ауторском и сродним правима („Сл. Гласник РС“ бр.104/99, 99/11 и 119/12) за период 01.01.2017.-31.12.2017. годину, у складу са тарифним број 1 - угоститељски објекти од 51 до 100 м2, у укупном износу од 28.814,40 динара.

Опоменом пред покретање судског поступка од 15.06.2018. године, утврђено је да је тужилац обавестио туженог да постоји неизмирен дуг по утуженим рачунима, а да је тужени предметну опомену примио дана 19.06.2018. године.

Из изјаве саслушаног сведока ББ, контролора тужиоца, утврђено је да је сведок приликом редовне контроле током 2017. године обишао објект туженог који се налази у ул. ...., поред ресторана .... . Одмах по уласку затекао је запосленог код туженог, АА. Чула се музика са ЦД у објекту, али не и на тераси, па површину терасе није узео у обзир. Наведено је у записнику да је објект површине 95 м2, да је примерак записника оставио код туженог и да је записник потписао АА.

На основу претраге предузетника код АПР-а утврђено је да на истој адреси као и овде тужени ул. .... има регистровано седиште и Угоститељска радња ВВ „.....“, Пр, ...

На основу решења о извршењу првостепеног суда Иив бр. 2272/17 од 20.04.2017. године утврђено да је истим обавезана Угоститељска радња ВВ „.....“, ПР, ..., као извршни дужник, да плати извршном повериоцу по рачунима издатим по основу накнаде за јавно саопштавање музичких дела за 2015. и 2016. годину укупан износ од 34.027,20 динара.

На основу спроведеног доказног поступка, ценећи исказ саслушаног сведока првостепени суд закључује да су се у објекту туженог 2017. године саопштавала музичка дела, фонограми и на њима забележене интерпретације и то са компјутера и звучника са којег се у тренутку контрола пуштала забавна страна или домаћа музика. Утврђено је да је контрола вршена у објекту туженог као посебног и одвојеног привредног субјекта у односу на Угоститељску радњу „.....“ (без обзира што су на истој адреси регистроване) и да је том приликом утврђено да постоји уређај подобан за јавно саопштавање музичких дела, фонограма и њима забележених интерпретација, као и да је у моменту вршења контроле вршено јавно саопштавање са истог. Првостепени суд закључује да је тужбени захтев основан, јер је висина накнаде утврђена у складу са одредбама Тарифе за остваривање права на накнаду за јавно саопштавање музичких дела, интерпретације и фонограма, а коју тужени у току поступа није оспорио.

Приликом одлучивања о камати на утужени износ првостепени суд је с позивом на одредбе члана 324. став 1. Закона о облигационим односима, а у вези са чланом 277. став 1. истог закона утврдио како тужени своју обавезу плаћања није измирио до рока доспелости који одређен у рачунима, а није спорио да је исте примио, тиме је дошао у доцњу, те је тужилац поред потраживања за износ главног дуга стекао и право на наплату законске затезне камате. Првостепени суд с позивом на одредбе члана 153., 180. став 1. члана 183, 187 и члана 19, 32 и 150. Закона о ауторском и сродним правима одлучује као у ставу I изреке првостепене одлуке.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио одредбе материјалног права које је наведено и за примену материјалног права дао јасне и правилне разлоге, које у свему прихвата и другостепени суд, па је на основу тога извео правилан закључак да је тужени у обавези према тужиоцу за утужени износ од 18.809,40 динара са законском затезном каматом почев од 28.06.2018. године до исплате, а по основу који је предмет тужбеног захтева и то за период од јуна месеца 2017. године па закључно са децембром месецом 2017. године. Обавеза туженог на плаћање накнаде за овај период произлази из самог закона и то Закона о ауторском и сродним правима, као и члану 153. којим је регулисано право организације за колективно остваривања права. У том случају тужени је обавезан да плати накнаду обрачунату са Тарифом према тарифном бр. 1, имајући у виду површину предметног објекта.

У првостепеном поступку утврђено је неовлашћено јавно саопштавање музичких дела, интерпретација и фонограма дана 15.06.2017. године, према записнику о евиденцији и контроли корисника код кога је утврђено јавно саопштавање музичких дела, фонограма и на њима забележених интерпретација а предмет тужбеног захтева је накнада за период од 01.01.2017. године закључно са 31.12.2017. године Како међу странкама није закључен уговор којим би странке регулисале односе поводом наплате и накнаде, а којим би тужени био у могућности да предузме исплате накнаде за период пре контроле, и без постојања уговора између организације музичких аутора и корисника, постоји обавеза корисника за плаћање накнаде за јавно саопштавање музичких дела уколико се оно врши, у смислу одредбе члана 152, 153, 180 и члана 187. Закона о ауторским и сродним правима. Како је контрола извршена 15.06.2017. године

то није било основа за фактурисање накнаде за период пре контроле јер тужилац на поуздан начин није доказао да је тужени јавно саопштавао музичка дела пре извршене контроле (члан 228 и 231. Закона о парничном поступку). На овај начин првостепени суд је погрешно примено материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиоца за плаћање накнаде за период од јануара закључно са мајем 2017. године.

Следи, да тужилац основано може да потражује од туженог предметну накнаду за период од јуна 2017. године закључно са децембром 2017. године, за предметни простор према тарифном броју 1, а у складу са Тарифом за остваривања права на накнаду за јавно саопштавање музичких дела, интерпретације и фонограма („Службени гласник РС“ бр. 117/13) и Споразума о обједињеној наплати накнаде за јавно саопштавање музичких дела, интерпретације и фонограма, а у укупном износу од 18.809,40 динара, па је у том делу првостепена одлука потврђена и одлучено као у ставу I изреке другостепене одлуке, а све с позивом на одредбе члана 390. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог тужбени захтев је одбијен за укупан износ од 10.005,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од доспелости до исплате као у тужби, па у том делу преиначена одлука првостепеног суда, те је одлучено као у ставу II изреке другостепене одлуке, а све у смислу одредби члана 394. Закона о парничном поступку.

Како је предмет тужбеног захтева новчано потраживање у износу од 28.814,40 динара, што значи да се ради о парници у поступку у спору мале вредности то се ожалбена одлука у смислу члана 479. став 1. Закона о парничном поступку може да побија само због битне повреде поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права. Стога и жалбени наводи туженог којим се у основи побија утврђено чињенично стање нису могли бити предмет оцене – разматрања овог суда. Из истих разлога предмет оцене овог суда нису могли да буду ни жалбени наводи којим се оспорава оцена изведених доказа, јер се овим наводима указује на релативну битну повреду поступка из члана 374, а у вези са чланом 8. Закона о парничном поступку.

Део жалбених навода су понављани наводи које је тужени истицао током поступка, а првостепени суд је у том делу дао довољне и јасне разлоге прихватљиве и за другостепени суд, па се подносилац жалбе упућује на образложење првостепене одлуке, без потребе за понављањем, у смислу одредби члан 396. Закона о парничном поступку.

Како је првостепена одлука делимично преиначена, то су се стекли услови да се сразмерно успеху странама у спору досуде трошкови, одлука у том делу преиначи и то: тужиоцу су признати трошкови на име трошкова извршења износ од 7.676,00 динара, 6.000,00 динара на име трошкова сведока, 15.000,00 динара на име заступања на два одржана рочишта, 12.000,00 динара на име састава два образложена поднеска и износ од 5.028,00 динара на име таксе на првостепену одлуку, што чини укупан износ од 45.704,00 динара, у смислу одредбе члана 154, 153, 163. Закона о парничном поступку у складу са важећом Адвокатском и Таксеном тарифом.

Туженом су досуђени трошкови у смислу одредбе члана 154, 163. члана 153. Закона о парничном поступку и то за приступ на два одржана рочишта по 7.500,00 динара сходно Адвокатској тарифи, за састав приговора од стране адвоката 6.000,00 динара сходно Адвокатској тарифи и на име таксе за приговор износ од 1.300,00 динара, за састав жалбе износ од 12.000,00 динара сходно АТ и што чини укупан износ од 34.300,00 динара.

Након пребоја тако досуђених трошкова странама у спору остала је обавеза туженог према тужиоцу за износ од 11.404,00 динара, па је тужени обавезан да тужиоцу накнади наведени износ по основу трошкова поступка, све са законском

затезном каматом од дана извршности пресуде у смислу члана 277. Закона о облигационим односима, те је одлучено као у ставу II изреке другостепене одлуке (члана 165. Закона о парничном поступку).

Туженом нису признати трошкови за састав приговора у износу од 12.000,00 динара (као на име састава жалбе) имајући у виду: да према одредби члана 24. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу правни лекови у извршном поступку су жалба и приговор. Према одредби члана 78. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу о жалби извршног дужника одлучује другостепени суд, а надлежност другостепеног суда постоји и за одлучивање о жалби на одлуку већа за приговоре у поступку поводом приговора на решење о извршењу на основу веродостојне исправе. Према одредби члана 86. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу о приговору на решење о извршењу донетог на основу веродостојне исправе одлучује веће суда, а о жалби другостепени суд. Дакле, одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу жалба је прописана као деволутивно правно средство, односно о жалби одлучује другостепени суд, а приговор је ремонстративно правно средство, односно о истом одлучује исти суд пред којим је већ донето решење о извршењу. Из наведеног следи да се поступак по жалби не може изједначити са поступком по приговору, односно пуномоћнику који је саставио приговор на решење о извршењу не може припасти накнада као за састав жалбе, већ му за састав приговора припада накнада прописана Адвокатском тарифом за састав поднеска.

На основу изнетог одлучено као у изреци другостепене одлуке, а све у смислу одредбе члана 390. и члана 394. Закона о парничном поступку.

СИ/ЦМ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА- СУДИЈА
Милица Милановић Траиловић, с.р.
За тачност отправка